

ABBAS ABDULLA

ŞEİRLƏR

“ETİRAF”

Nə vaxtsa ürəyim yadımdan çıxıb,
Hardasa, kiminsə yanında qalıb.
Evə qayıtmışam, gülüm, ürəksiz
Üzümə baxmısan səssiz-səmirsiz,
Buludtək boşalıb-dolub gözlərin,
Titrək dodağına donub sözlərin:
“Beləmi əzizlər sevən-sevəni”
Bağışla məni.

Gözümü bir qızın gözündə görsən,
Bir anlıq günahı özündə gör sən –
Qoruya bilmirsən niyə sən məni?!
Geriyə qaytarmaq istəsən məni,
Amandır, amandır, dönüb mən olma!
Sən allah, sən allah, deyingən olma,
Tez-tez yada salma olub-keçəni
Bağışla məni.

Bilsən ki, gedirəm, uzaqdır səfər,
Mənsiz mənli olmaq öyrən birtəhər
Evə-eşiyə də bağlan ürəkdən.
Unuda bilsəm də mən səni hərdən
Bir cüt qız balamı unudammaram –
Arzunu, Aydanı unudammaram.
Nolar gülərlə qarşıla məni,
Bu etirafımda çox gecikmişəm
Bağışla məni...

Bakı, 1969

“SAĞLIQ”

Bir məclisdə “sağlığım” içdi
bir nəhs oğlu nəhs:
- Yüz əlli il ömr eləyib filankəs,
sən də yaşa o qədər.
Boşaldı qədəhlər.
Bir demədi bu nəhs oğlu nəhs
ömrün bütün günlərini
yaşayıbmı filankəs?
Özündən başqa bir adamın qayğı yükünü
daşıyıbmı filankəs?
Yaşayıbmı görəsən?
Kimlərdən seçilib dəst-xətti?
Hansı meyarla ölçülüb ömrünün həddi?
Rüşvətilə hədiyyəsinin,
hörmətilə yaltaqlığının
sərhəddi olubmu?
Sevinciylə bərabər
dərdi olubmu?
Bir məclisdə “sağlığım” içdi
bir nəhs oğlu nəhs:
- Yüz əlli il ömr eləyib filankəs...

1968

“SENTYABR”

“AYLAR” silsiləsindən

Sentyabr

bir salxım üzüm asdı
divarımdan –
gilələri dupduru,
yupyumru,
pişik gözü kimi.

Açdım təqvimi:

varağı –

tənək yarpağı.

Tənək yarpağı –

ayı pəncəsi.

Divarımda bir salxım keçiməməsi.

Dekabr

Dumana büründü dağ-dərə

qar yağmadı,

ləpir yağdı meşələrə -

irili-xırdalı

çəşid-çəşid.

Ovçu çiyində tüfəng,

yanında it,

bərədə rahatladı yerini.

Ovçunu çaşdırmaq üçün

ləpirlər uddu bir-birini –

pələng ayı ləpirini,

ayı dovşan ləpirini.

Ləpirlər azaldı,

onun torbası doldu,

Ardı-arası kəsilmədi

meşəyə çovuyan güllələrin,\

Yazıq heyvanların

gəldi ömür qışı.

Meşələrə qar yağmadı,

yağdı güllə yağışı.

“NEKROLOQ”

Atamın xatirəsinə

Milyonlardan biriydim,
Qoçaq idim –
    hamı kimi yox.
Qorxaq idim –
    hamı kimi yox.
Ömrümü oğurladı tufanlardan biri –
    neçə-neçə tufandan biri.
Yaş yalanın tufanına yandım,
Yaş yalan –
    neçə-neçə yalandan biri.
Bir təbəssüm apardım özümlə
Acı bir təbəssüm.
Məni yaşayan insan!
    O təbəssümdən özünü gözlə!
    O təbəssüm –
    neçə-neçə təbəssümdən biri.
Bir uzunsaçlının saçı
    məndən qalan xatirə.
Xatirə - acı-acı
    neçə-neçə xatirədən biri.
Bir göz itirdim
    saçın rəngli,
    Xəzər ahəngli.
O göz –
    adi gözlərdən deyildi.
Ürəyimdə bir Günəş yaşardı,
Onun hərərəti
Məni zindandan qurtardı.
O da adi Günəş deyildi.
Bunu bir mən yox,
    milyonlar bilirdi.
Bir anamı çox sevirdim,
    Bir də Tofiq Fikrəti.
...Oğlum daha çox sevəcək

Nazim Hikməti.
Qınamayın bizi yaradan təbiəti.

1968

“QALA DİVARLARININ NƏĞMƏSİ”

Qucağında Dünənimi aparıram Sabaha,
Dünənimə nağıl demə, Sabahıma əfsanə.
Bircə ovuc torpağımı ovcunuzla sıxın siz
Nənələrin göz yaşında Dünənimə axın siz.
Zaman ovmuş daşlarıma, daş deməyin aldanıb.
Babaların yumruqları bir-birinə calanıb!

1963

“GÖY GÖL”

Gözündən nur alıb dan ulduzunun
Qoca Kəpəzimin yaşadı Göy göl.
Bir ceyran baxışlı Gəncə qızının
Qızıl üzünün qaşdı Göy göl.

Ahından yanmadı zaman Əslinin,
Bürüdü yolunu duman Əslinin,
Kərəmin oduna yanan Əslinin
Bəlkə də gözünün yaşdı Göy göl.

Ona bağışlanıb ətri güllərin,
Açıq süfrəsidir bizim ellərin,
Bütün dənizlərin, bütün göllərin
Qövsü-qüzeh taclı başıdı Göy göl.

1963

“DAĞLAR... İNSANLAR”

Dağlara baxıram, dağlara
Vüqarlı, ulu dağlara.
Dağ olmaq istəyirəm
Eh... dağ hara, mən hara?!

Dağların başında yurd salan,
dağlardan yüksəyə ucalan
dağ vüqarlı insanlar
dağ deyilmi, deyirsən?

Nə deyim, qardaş,
onu dağın özündən soraqlaş,
onda bilərsən.
Səndən, məndən dağ olarmı?
P.S.
Görəsən dağların da paxılı varmı?

1965

“NAZİMİN HEYKƏLİ”

*Nazim Hikmətin əsərləri
Bolqarıstanda türk dilində
nəşr olunur.*

Nazimin heykəli Sofiyada
dünyaya baxır gülə-gülə,
Qoltuğunda səkkizcildliyi;
(İkicəciyi çıxıb hələ).

Nazimin heykəli İstanbulda
qoltuğunda yazılmamış bir kitab,
dodağında donmuş bir cüt söz:
Türkiyə! İnkılab!

Nazimin heykəli Parisdə
yağmurluğu qolunun üstdə.

Nazimin heykəli Bakıda,
Kiyevdə, Tiflisdə, Üsküpdə.

Nazimin heykəli Qara dənizdə
Moskvada Nazimin heykəli!

hər yerdə, hər yerdə
Vətənə uzanıb Nazimin əli.

“ÇƏMƏNLƏRİN NƏĞMƏSİ”

Baharda göyəririk...
Dünyaya sıravı əsgər kimi gəlirik –
ayaq üstə - əmrə müntəzir.
Üstümüzdən mart küləyi əsir,
qoşun-qoşun səpilirik düzlərə,
sığınırıq anamız Yerə.
Göylər pay alır göylüyümüzü,
Bəlkə də yaşayardıq bütün ömrümüzü,
göylərə boy atardıq,
sürülər, naxırlar olmasaydı,
Birinci paxıllar olmasaydı...

1969